

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 lutego 2016 r.

Pozycja 91

POSTANOWIENIE

z dnia 1 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 200/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący
Piotr Tuleja – sprawozdawca
Marek Zubik,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 września 2015 r. o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.R.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

1. We wniosku złożonym do Trybunału Konstytucyjnego 22 maja 2015 r. (data nadania) R.R. (dalej: skarżący) zwrócił się o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i powołał się na zaświadczenie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy w dniach od 15 do 18 maja 2015 r. Do wniosku dołączył skargę konstytucyjną, w której wystąpił o zbadanie zgodności: po pierwsze, art. 394¹ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim ogranicza prawo zaskarżenia postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej; po drugie, art. 394² § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim nie wymienia wśród podlegających zaskarżeniu postanowień sądu drugiej instancji postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, z art. 78 w zw. z art. 176 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 9 września 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i odmówił nadania dalszego biegu skardze. Jak przypominał Trybunał, zgodnie z jego utrwaloną linią orzecniczą termin do wniesienia skargi konstytucyjnej jest terminem materialnoprawnym, niepodlegającym przywróceniu. Ponadto stwierdził, że skarżący nie uprawdopodobnił zarzucanego w skardze naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw przez zaskarżone przepisy.

3. W przekonaniu skarżącego przyjęcie przez Trybunał w zakwestionowanym postanowieniu, że do złożenia skargi konstytucyjnej nie mają zastosowania przepisy k.p.c. o przywracaniu terminów, „w sposób oczywisty ignoruje literalne brzmienie art. 20 ustawy

o TK”, a także narusza art. 77 ust. 2, art. 45 ust. 1 i art. 32 ust. 1 Konstytucji. Jak podkreślił skarżący, niezdolność do wykonywania czynności zawodowych przez jego pełnomocnika była niewątpliwa, bo udowodniona zaświadczeniem lekarskim, a w związku z tym w każdym innym postępowaniu istniałaby możliwość przywrócenia terminu do wniesienia środka prawnego. Skarżący zastrzegł, że w wypadku nieuwzględnienia przez Trybunał zażalenia złoży skargę konstytucyjną na to rozstrzygnięcie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 134 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.) w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie na etapie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b *in fine* w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 ustawy o TK z 1997 r.). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał Konstytucyjny bada – w zakresie zarzutów sformułowanych w tym środku odwoławczym – czy w wydanym postanowieniu prawidłowo ustalił przesłanki odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. W ocenie Trybunału kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

3. Jak stwierdził Trybunał w postanowieniu z 21 stycznia 1998 r., „określony w art. 46 ust. 1 termin do złożenia skargi konstytucyjnej ma charakter terminu zawitego i nie ma możliwości jego przywrócenia. Wynika to z faktu, iż skarga konstytucyjna nie ma charakteru zwykłej czynności procesowej w normalnym toku instancji. W istocie termin ten ma charakter materialnoprawny, wyznaczający czasowe granice dla podjęcia przez skarżącego obrony przysługujących mu praw i wolności konstytucyjnych poprzez zakwestionowanie w skardze konstytucyjnej generalnego aktu normatywnego” (Ts 2/98, OTK ZU nr 2/98, poz. 21). W związku z powyższym na skutek upływu terminu do złożenia skargi konstytucyjnej prawo do jej wniesienia wygasa. Skarżący nie ma możliwości domagania się przywrócenia terminu do jej złożenia, ponieważ termin ten nie ma charakteru procesowego. Trybunał odrzuca taki wniosek jako niedopuszczalny.

4. Trybunał zwraca uwagę, że poza niedochowaniem terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej wskazał w zaskarżonym postanowieniu na drugą samodzielną podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu, tj. nieuprawdopodobnienie przez skarżącego naruszenia wskazanych w skardze konstytucyjnych wolności lub praw przez zaskarżone przepisy. Trybunał podkreślił, że sformułowany w skardze zarzut dotyczył braku możliwości poddania kontroli instancyjnej postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Skarżący miał jednak możliwość kwestionowania tego rozstrzygnięcia – mógł zaskarżyć postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej i wnieść o dokonanie kontroli postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu na podstawie art. 380 k.p.c. Pozbawienie go tej możliwości wynikało z faktu, że jego profesjonalny pełnomocnik nie sformułował takiego wniosku w zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Skarga konstytucyjna nie może zaś być wykorzystywana jako środek korygowania zaniedbań popełnionych w postępowaniu poprzedzającym jej wniesienie.

W rozpatrywanym zażaleniu skarżący nie podjął polemiki z powyższym twierdzeniem. Nie przedstawił tym samym argumentów, które Trybunały mogłyby rozważyć na etapie rozpatrywania zażalenia.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.